

Carpații

Deposito legal: M. 8.137-1968.

Director Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Redactor: Traian Popescu

EMIL CIORAN ISI RENEAGA TRE CUTUL

Și renega trecutul pentru a se înălța spiritual, cum au făcut atâția în istoria omenirii, e poate gestul cel mai extraordinar pe care-l poate face omul pe drumul împlinirii. A-și renega însă acest trecut numai din teamă, interes sau bucuria de a se vedea într-o ipostază unică, e tot ce poate fi mai las, infam și de disprețuit. E gestul omului mic la suflet, oricât de mare ar fi în inteligență sau talent; e gestul omului disperat, prins în fiarele neputinței de depășire.

În fața acestor cazuri te cuprinde tristețea sau te apucă lehamitea. Rămâi înmărmurit de lipsa de pudoare a celor ce-și etalează prăbușirea sufletească emfatic și foarte adesea în mod ordinar. O! dacă această nerușinare s'ar limita la o atitudine de tăcută și decentă ieșire din rânduri, cu căta usurință am putea respecta opinta și renegarea propriului trecut al celui în cauză! Există însă indivizi, care nu se pot menține la acest nivel. Au nevoie să svârle în mocirlă acest trecut, pentru a nu se mai simți singuri în putreziciunea ce le macină ființa. Când individul ajunge la acest stadiu, nimic nu-l mai poate opri de a minți, de a batjocori, de a înjosi, de a scormoni în propria-i gangrenă mijloace noi de depravare morală.

Am în fața ochilor ediția specială a publicației "STANDARDUL" (n. 124 B, Iulie 1973) în care dl Emil Lozovan infierează cu vehemență declarațiile imunde ale scriitorului Emil Cioran cu privire la Garda de Fier, Corneliu Codreanu, elementele de elită macedonene și intelectualii români.

Toată recunoștința noastră prof. Emil Lozovan care, fără a fi membru al Mișcării, a înțeles să pună la punct ieșirile grosolane ale celui care, la un moment dat, a trăit intens fenomenul legionar. Cu atât mai mare este onoarea unuia și mai profundă decăderea celui alt. Magistrata palmă abătută peste obrazul insensibil al "ex ne-fostului legionar" e de sine stătătoare, păstrând greutatea și valoarea morală pe care i-o dau numele și personalitatea autorului. Scrisoarea prof. Emil Lozovan, în conținutul ei plin de adevăruri și perspective, n'are nevoie de a fi susținută prin noi adjective și calificări.

Dar avem datoria să reamintim celui ce-și reneagă trecutul, precum și celor ce-l cred "pe cuvânt", că nu-i suficient să declari în "pro" sau în "contra" pentru că realitatea să dispară în negura istoriei. Bun sau rău, trecutul aparține fiecăruia, și dacă uneori îl poți regreta, în nici un caz nu-l poți renega. Atitudinea devine însă crimă și decădere morală când e însoțită de o serie de aprecieri gratuite, insolente și agresive, împotriva celor ce nu te pot trage imediat la răspundere. Iar când afirmațiile grosolane vin să întregască propaganda iudeo-comunistă contra naționalismului românesc, gestul capătă o adevărată formă dementială.

Nu-i în caracterul legionar să isbim în cel ce-și întoarnă sufletul dela preceptele noastre. Fiecare e liber să se călăuzească cum vrea în viață. Noi știm să iertăm și să uităm. Dar nu putem nici tolera ca această înțelegere să fie considerată o slăbiciune și să devină un mijloc ușor de batjocură la adresa Mișcării Legionare. Cazul scriitorului Emil Cioran ne permite să atragem atenția tuturor celor ce s'ar lăsa tentați să procedeze cu aceeași desinvoltură și demență, că Mișcarea Legionară e capabilă, când trebuie, să nu uite și să nu ierte.

Iar pentru că domnul Emil Cioran să nu creadă că memoria "fostiilor camarazi" a suferit aceeași soțrozare ca a DȘa, îi vom reaminti numai câteva aspecte concrete din trecutul "Garnizoanei Paris", în timpul războiului, când DȘa era unul din elementele de valoare și "de viitor" ale naționalismului românesc:

1. Nu știu dacă-și mai aduce aminte de cei vreo 50 de legionari, studenți și muncitori, ce constituiau Garnizoana Paris în acea epocă, sub conducerea ing. Ion Cristescu. Nu știu dacă-și mai aduce aminte de discuțiile politice care aveau loc foarte adesea la cafeneaua "Maheu", în grădina "Luxembourg", la cantina bisericii, uneori (mai rar) în camera de hotel din rue Monsieur le Prince, discuții animate de verva nestăjenită a unui Al. Mateescu Frâncu, de inteligența vie a unui Lucian Bădescu, de argumentele puternice ale unui Octav Nandriș, de stilul ponderat al unui Ion Cristescu, de entuziasmul unui Petre Cărciu și mai ales, dirijate de greutatea intelectuală și forța de expunere a unui Emil Cioran...

Erau momente de înălțare sufletească și de încredere în viitorul neamului românesc când ACEL Emil Cioran ne vorbea de personalitatea lui Corneliu Codreanu, de pericolul semit în țară și'n lume, de necesitatea pedepsirii celor ce-au jăcmănit neamul românesc, de importanța revoluției legionare în viața po-

litiol, etc. In aceea vreme, Corneliu Codreanu nu era un individ sută'n sută slav cu chip de hatman ucrainian, ci exponentul tipic al poporului valah, era omul ce trebuia să realizeze "schimbarea la față" a României și care, prin sacrificiul vieții, pecetluia o nouă ordine morală. In aceea vreme, iudovimea era un pericol mortal pentru om și societate; frații macedoneni erau purtătorii sentimentului de justiție; iar intelectuali legionari singurele forțe vii și conștiente în fața dictaturii regale și a nelegiuirilor camarilei filo-semită.

Pentru toți cei ce-l ascultam, Emil Cioran devenise un fel de "guru" respectat, pe care puțini aveau curajul să-l infrunte pe probleme legionare. E adevărat că au trecut de atunci 30 de ani!...

2. Nu știu dacă și mai aduce aminte de ziua în care a sosit vestea că, sub presiunea forțelor legionare, regele Carol II a fost obligat să abdice. Eram vreo sută de studenți ce luam masa de prânz la cantina bisericii. S'a produs un entuziasm de nedescris! Urale, cântece, discursuri improvizate. Mișcarea Legionară intra într-o nouă fază, pe care nimeni n'o putea bănuia atât de scurtă.

In mijlocul acestei adunări supra-excitată, cineva a strigat să se smulga tabloul cu chipul regelui Carol II din salonul unde erau alinate mesele cantinei. Odată smuls din cui. ACEL Emil Cioran, l-a dus afară și i-a dat foc el însuși, vociferând împotriva învidioșului rege, călăul Gărzii de Fier, asasinul Capitanei, etc. Irascibilul filozof găsisese un mijloc să-și verse focul lăuntric și să-și mărturisească "vile sentimente" ce nutrea față de Mișcarea Legionară triumfătoare. Cât de sincer o fi fost în acea clipă?... E adevărat însă că au trecut de atunci 30 de ani!...

3. Nu știu dacă și mai aduce aminte de o carte asupra Gărzii de Fier, scrisă în franțuzește de Paul Guiraud "Codreanu et la Garde de Fer". Autorul, naționalist francez, entuziasmat de doctrina legionară și de personalitatea lui Corneliu Codreanu, a vrut să dea în franceză o viziune complexă a fenomenului legionar. A cerut deci Garnizoanei legionare din Paris două lucruri:

— O explicație amplă asupra diferitelor puncte ce voia să atingă în cartea lui.

— O prefață din partea legionarilor din Paris.

Aceste două "misiuni" au fost îndeplinite celui ce, printre noi, avea talentul, prestanța și capacitatea de a o face în cele mai perfecte condiții: EMIL CIORAN.

Astfel, timp de mai multe săptămâni, cel ce-și reneagă astăzi trecutul, a explicat pe indelete franțuzului Guiraud, misterele, suferințele, doctrina și speranțele Gărzii de Fier, precum și extraordinara apariție a lui Corneliu Codreanu în atmosfera politică a secolului 20. Iar ca un corolar al "nelegăturii" lui cu Mișcarea Legionară a scris și prefața acestei cărți, una din cele mai dense și nesdruncinate apologii a luptei și sacrificiilor legionare. E drept că n'a semnat-o, dar a făcut-o în numele "Grupului legionar din Paris". E adevărat însă că au trecut de atunci 30 de ani!...

Pentru un om care n'a avut NICIODATĂ nici înclin în mână cu "ucigașii gardiști", cu "secta dementă", cu această "doctorie a plictisului și a sculamentului" (Cioran dăruie), scriitorul și filozoful Emil Cioran a fost cu siguranță o victimă permanentă a "Macedonenilor" care l-au forțat să gândească, să vorbească și să scrie în numele Gărzii de Fier.

"Românul care scria ca Pascal și Valéry" va rămâne și pe mai departe un mare și talentat scriitor. E partea naturei care l-a dăruit cu câteva atribute excepționale. Dar nu va putea fi niciodată chemat "om de caracter". Infundat cum e în propria-i nimicnicie sufletească, se va prăbuși din ce în ce pe tăvălugul destinului ce-l păste, îngropând definitiv "talantul" spiritual pe care i l-a pus în mână această Mișcare Legionară pe care o lovește astăzi ca cel mai mișel dintre dușmanii declarați.

ACEL Emil Cioran de acum 30 de ani e mort. Si noi o deplângem primii. Dar nu vrem ca cel de azi să creadă că-și poate face mendrele fără ca Mișcarea Legionară să-și manifeste indignarea. Paguba morală pricinuită de cuvintele lui va fi ștersă cu timpul de însăși măreția doctrinei legionare, dar pata lipsei de caracter pe care și-a pus-o singur pe frunte, îi va fi podoabă în vecii vecilor.

Ca "rasbunare suplimentară" nu-i dorim decât o luciditate cât de tardivă pentru a înțelege și simți răul pe care l-a comis.

CARPATII

IN MUNTII de ION MIREA

Printre marile singurătăți — sunt singur; printre marile tăceri — ascult...

M'am rupt mult mai de mult și fruntea mea începe să semene ca scoarța copacilor.

Rămân goale vederile sparte și inutile speranțele că sub putregalul pădurilor altcineva să mai fie găsit...

Pământul pe ei, pe tine, pe mine, ne-au înghițit...

Frunzele căzând au închis pleoapele potolit. Sub stâncă rare ori răsul îngână gănușă sălbatică...

La biserică, în vre-o duminică, dacă cineva aduce ferigi, — să nu strigi. Sporii prinși de ferigă, i-au adus vântul de pe lacăte și de pe verigă; — de va mai rămâne cineva să răspundă, să nu-l lași ca să plângă...

Luna apune, — și steaua apune; — nu știe ce spune...

Urcă'n rădăcină, în iarbă, în mugure mic, — parcă nu-și aduce aminte, nu știe nimic!...

PACE RUSEASCA SAU PACE DREAPTA?

de General PLATON CHIRNOAGA

ITUATIA încordată de astăzi între Rusia Sovietică deoparte și Occident de cealaltă parte își are origina în actele nedrepte ale Rusiei față de vecinii ei europeni din timpul și după sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Înglobarea statelor baltice în frontierele imperiului rusesc și lafurile de teritorii din Finlanda, Polonia și România n'au fost nici odată recunoscute de Statele-Unite, Anglia și Franța altfel de cât ca o stare de fapt. Aceste țări nu vroiau ca sfârșitul războiului să aducă nici schimbări de frontiere în detrimentul popoarelor învinse fără aplicarea dreptului de autodeterminare, și nici schimbări de regimuri și forme de guvernare, fără acordul manifestat prin vot al acelor popoare. Aceste norme fuseseră fixate în "Charta Atlanticului", în August 1941, în "Declarația asupra Europei eliberate", Februarie 1945, ambele semnate și de Rusia Sovietică. Aceasta însă și-a călcat semnăturile, însușindu-și teritoriile care nu-i aparțineau și instalând cu forța regimuri comuniste în zece state din estul și sud-estul european.

Statele-Unite de atunci —președinte fiind H. Truman— ar fi putut să oblige Rusia să-și retragă armatele între frontierele ei, prin amenințarea folosirii bombelor atomice. Această bombă, aflată până'n 1950 numai în puterea Statelor-Unite dădea acestora o autoritate absolută. Președintele Truman însă a refuzat să impună lui Stalin părăsirea teritoriilor europene ocupate de trupele lui, și a preferat să lase mai bine de 100 de milioane de oameni liberi să ajungă sclavi sub regimuri comuniste.

Totuși neexistând nici o recunoaștere de drept a frontierelor ei actuale, Rusia —pentru a da o oarecare stabilitate acestor frontiere— a desfășurat în ultimii ani o activitate diplomatică specială, pentru a convinge puterile occidentale să participe la o "Conferință asupra securității și cooperării europene". Această acțiune a fost mult ajutată de Germania Federală care în ultimii patru ani, a dus tratative pentru regularea chestiunilor ei de frontieră, și a semnat tratate cu Rusia Sovietică la 12 August 1970, cu Polonia la 7 Decembrie același an și tratatul fundamental cu Germania de Est la 12 Decembrie 1972. Prin aceste tratate, problema frontierelor dintre Germania Federală, Germania de Est, Polonia și Rusia Sovietică, care părea a fi fără soluție, a fost înlăturată, Germania renunțând la drepturile ei asupra teritoriilor care i s'au luat, în favoarea Rusiei și a Poloniei; iar problema germană —aceia a împărțirii provizorie a vechii Germanii în două (vest și est)— și-a găsit soluția prin recunoașterea a două state germane suverane și independente.

Mai rămân de clarificat problemele teritoriilor luate de la Finlanda și România, și restabilirea statelor baltice în drepturile lor suverane. Aceste probleme nu are cine să le pună în discuție. Cu toate memoriile adresate guvernelor din Occident participante la această conferință, interesele de natură economică ale Statelor-Unite, Angliei, Franței și ale altor țări sunt atât de mari, în cât nimeni nu este dispus să-și crezeze singur piedici în soluționarea cât mai favorabilă a acelor interese, pentru dreptul unor teritorii care nu le aparțin.

Conferința care s'a deschis la Helsinki, unde problemele s'au desbatut numai principial și tangential, este acum continuată la Geneva, în trei mari comisii. Una referitoare la securitate, a doua va desbata problemele economice, științifice și tehnologice, și a treia se va ocupa de chestiuni umane. Cele mai ușor de rezolvat vor fi problemele economice, căci toți sunt gata să vândă și să cumpere. Afaceri colosale, cari vor ajuta la progresul industrial al Rusiei sunt pe cale de discuție, fără ca occidentali să se gândească că întărirea Rusiei va însemna odată pieirea lor. În schimb probleme foarte delicate sunt înscrise la "Chestiuni umane". Aici este vorba de libera circulație a ideilor și a oamenilor, și respectul drepturilor omului, specificate în "Declarația internațională a drepturilor omului" din 1948.

O problemă care interesează în special Moscova este aceea a reducerii reciproce și echilibrare a forțelor din Europa, care se discută separat la Viena. Este o problemă mult prea importantă și complicată, ca să-și poată găsi soluția în cursul acestor dezbateri și nici în cursul acestui an. În plus prezența trupelor americane în Europa este o necesitate vitală pentru apararea popoarelor vest-europene. Forțele terestre europene cari intră în pactul atlantic sunt mult prea inferioare numeric, ca să poată face față singure forțelor ruse într-un eventual război purtat numai cu

arme clasice; iar pe acoperirea nucleară strategică americană nu se mai poate conta fiind desființată prin acordul SALT. De aceea se impun două măsuri de cea mai mare importanță:

— Unirea statelor europene vestice, cu inclusiv Spania și Portugalia, într-o mare grupare politică cu o singură politică externă, economică și militară;

2) Prioritate înarmării în armament clasic și nuclear față de ori ce alte probleme.

Nu se poate realiza un acord asupra reducerii forțelor armate atâtea timp cât Rusia nu-și va desființa cele circa 700 de instalații nucleare cu bătaie mijlocie îndreptate asupra Europei de Vest, și atâtea timp cât nu se va exercita un control permanent asupra execuției acordului, în eventualitatea că s'a ajuns la o înțelegere asupra reducerii armamentului.

În sfârșit o altă problemă —și poate cea mai importantă— care se pune Rusiei, și care o obligă să ducă la bun sfârșit conferința asupra securității și cooperării este situația încordată cu China, care devine din ce în ce mai gravă. După raportul anual al "Institutului de studii strategice" de la Londra, Rusia ar avea în lungul frontierei cu China 25 % din diviziile ei actuale. Propaganda rusă urmărește în mod sistematic să pregătească populațiile imperiului rus pentru eventualitatea unui conflict armat cu China.

În vederea acestui conflict, este esențial pentru Moscova să alăbe liniște din spate Europa; și această liniște ar putea-o avea numai dacă țările participante la conferință ar recunoaște drept legale frontierele rusești spre Europa. Aceasta este așa de important pentru Rusia încât, chiar dacă ar obține numai această recunoaștere, ar însemna pentru ea că prin această conferință și-a atins scopul convocării ei.

Nu același lucru se poate afirma și despre Europa. Moscova a avut întotdeauna două politici. Una oficială și alta subterană. Dacă în politică oficială se caută asigurarea unei păci prin ceea ce se numește "coexistență pacifică", prin acțiuni subterane duce o luptă continuă pentru subminarea regimurilor libere și slăbirea rezistenței lor la atacurile propagandei comuniste. Nu trebuie nimeni să-și facă iluzii că odată recunoscute actualele frontiere ale Rusiei spre Europa, Moscova își va limita aici pretențiile. Ea a urmărit și urmărește cucerirea lumii. Cheltuielile enorme pe care le face ca să ajungă prima putere militară din lume, nu sunt destinate numai apărării imperiului moscovit. Scopul lor final este să-și poată impune satisfacerea cererilor în politica externă numai prin amenințarea cu un eventual războiu pe care l-ar câștiga cu certitudine în Europa.

De aici atitudinea dură a delegației rusești la conferința de securitate și cooperare, decisa să nu cedeze. La deschiderea celei de a doua faze a acestei conferințe la Geneva, ziarul cotidian rus a afirmat că "Demnitatea cetățeanului sovietic este incompatibilă cu o atitudine conciliantă față de obiceiurile și vederile opuse societății noastre, pe cari exploatarea, oamenii politici și ideologii capitaliști încearcă să le implanteze și să le propage".

În sedința solemnă a acestei deschideri profesorul Rudolf Bindshedler, șeful delegației elvețiene, a propus să se depășească stadiul afirmațiilor principiale, cari sunt deja înscrise în Charta ONU-ului și în alte documente internaționale. Rezultatele obținute până acum să fie precizate în texte clare, cari să nu dea loc la mai multe interpretări. El și-a terminat cuvântarea spunând: "nu există pace fără dreptate; acest principiu trebuie să rămână prezent în mintea tuturor".

În același sens este și articolul "La grande illusion" scris de Jean Albert-Sorel în "Exil et Liberté" n. 189, pe care îl termină astfel: "Atâtea timp cât nu va fi dată națiunilor captive o deplină libertate, atâtea timp cât nu li se va permite acestor națiuni să-și determine ele singure, în toată independența, destinul la care aspiră, atâtea timp cât greutatea unei puteri străine apasă asupra lor și le oprimă, nu vom putea să credem în aparențele înșelătoare (mirages) cari sunt fluturate înaintea ochilor noștri".

Asta este ceea ce trebuie să ceară și să impună puterile occidentale în discuțiile de la Geneva: Retrocedarea teritoriilor răpite de Rusia sovietică de la vecinii ei europeni, libertatea popoarelor aflate sub regimuri comuniste, dreptul de a-și alege formele de guvernare care le convin și respectul drepturilor omului. Adică să li se facă dreptate, respectul drepturilor omului. Adică să li se facă dreptate, respectul drepturilor omului. Adică să li se facă dreptate, respectul drepturilor omului.

Numai după ce se vor clarifica aceste nedreptăți, să se angajeze discuții și asupra chestiunilor economice.

20 Septembrie 1973.

General PLATON CHIRNOAGA

Socialisme et nationalisme

par BASIL RUTASKOL DE LA KALEONE

El trágico final de Allende

Se podía prever que la experiencia de Allende en Chile tendría un trágico final.

Edgar Faure, el presidente de la Cámara de los Diputados franceses, se ha sentido obligado a hacer el elogio de Allende, exaltando el "idealismo" del ex presidente de la República de Chile, cuando, haciendo el balance de los tres años de experiencia frente-populista: un país arruinado, miseria y anarquía, este mismo se ha aplicado la sanción: suicidándose.

De todas las repúblicas iberoamericanas, Chile es la única que no había conocido los pronunciamientos militares. El ejército ha guardado siempre una neutralidad política, por respeto a las instituciones constitucionales del país. Si hoy el ejército ha intervenido para liquidar un régimen fracasado, tanto políticamente como en el plan económico, lo ha hecho para salvar la República de la anarquía y de la inevitable guerra civil.

¿En qué se ha manifestado el "idealismo" del ex presidente Allende, exponente del Frente Popular, en el cual los socialistas sirven de cubrimiento al partido comunista en su ascensión al poder y para la ulterior instalación del régimen totalitario?

La contestación es: transformar a los ciudadanos del estado chileno en los cobayas de la experiencia marxista-leninista.

Creemos que el presidente de la Asamblea Francesa no ha hecho una declaración política, sino una declaración electoral, cultivando la benevolencia izquierdista con vista a la próxima candidatura a la presidencia de la República, es decir, dentro de tres años, cuando expire el mandato del presidente Georges Pompidou.

Igual que el jefe de los socialistas, el señor Mitterand. Desde 1971, las mujeres chilenas empezaron a manifestar sus preocupaciones frente a la política de austeridad en el consumo de la experiencia progresista del presidente Allende.

En 1972, decenas de miles de amas de casa se han manifestado en las calles en una forma tan original como elocuente, golpeando sus cacerolas vacías y sacando los sonidos conmovedores de una marcha triste: la marcha de la miseria.

Era una música muy ruidosa, pero al mismo tiempo triste e irónica, a la cual se sumaron los chóferes de camiones y el pequeño comercio, manifestando la voluntad de la unanimidad de la nación: la dimisión de Allende.

Lo que se olvida, por los que lloran el final de Allende, es precisamente lo esencial.

Socialisme et nationalisme

a pris un aspect tout à fait différent. Il n'est plus un simple moyen de défense passager, intervenant pour redresser un tort ou pour rééquilibrer une situation. Il n'est plus la soupape à laquelle n'importe qui pouvait faire appel pour un certain temps ou pour une certaine situation. De moyen de simple défense, l'idée nationaliste est devenue doctrine et système politico-social. C'est la remise à neuf d'une idée, d'une même idée, mais en conformité avec les éléments caractéristiques les plus extraordinaires des temps nouveaux.

Aux menaces d'une idéologie internationaliste qui flattait les intérêts et les nécessités les plus basses de la société, provoquant des ruptures irréparables dans le magma social des nations, il fallait opposer quelque chose d'une puissance au moins égale pour contrecarrer cette dissolution, déjà sensiblement entamée.

La démocratie, avec son libéralisme amorphe et anarchique, ne pouvait apporter qu'une organisation étatique et une répression policière, qui ne faisaient que surexciter encore plus les masses incitées, imbuës de slogans révolutionnaires. A des idées-forces il faut opposer d'autres idées-forces. Or, ce ne sont pas les vieilles formules démocratiques, mitigées et écornées par des décennies de mauvais emplois, qui pouvaient constituer ces irrefutables idées-forces nouvelles. Entre les masses populaires et les couches dirigeantes des démocraties modernes s'était produit un divorce total. Même le recours aux potentialités du nationalisme devient un palliatif. Comment faire appel au na-

La victoire de Allende en las elecciones presidenciales, como representante del Frente de la Unidad Popular, ha sido sólo del 36,30 por 100 frente a las dos personalidades no marxistas: Alexandri y Tomic, los cuales habían totalizado el 62,83 por 100 de los votos emitidos.

La proclamación de Allende se hizo con los votos de los demo-cristianos, "convencidos" que de esta forma impedían el deslizamiento hacia la extrema izquierda.

Después de tres años el Estado estaba en quiebra. La anarquía se extendía. Las fuerzas comunistas acaparaban cantidades de armas con vista a la guerra civil, que preparaban.

Entrando en el palacio presidencial, las unidades del ejército encontraron a Allende muerto.

Se había suicidado. Era la única forma para expiar todo el mal que hizo a la República chilena.

Lo que es significativo, y hay que subrayarlo, es que el depósito de armamento encontrado en el palacio presidencial de Allende era de fabricación soviética. Lo que quiere decir que en cualquier lugar adonde se forma un frente popular el registro soviético no falta.

El fin de la experiencia ALLENDE tendrá repercusiones fuera de las fronteras de Chile, sin duda.

La furia de Mitterand es explicable: el famoso programa común socialista-comunista obligará a los ciudadanos franceses a meditar seriamente después del trágico final de Allende.

La "charlatanería" de la dialéctica marxista-leninista puede engañar en la oposición: en el poder, es la amarcha de la miseria al sonido de las cacerolas vacías, golpeadas por amas de casa que no son burguesas, sino infelices mujeres del pueblo.

El final de Allende es, indudablemente, motivo de luto para Moscú y de tristes conclusiones para los "progresistas" de todos los países.

CARPATII

LES mouvements socialistes, malgré leur prétention, naissent d'une nécessité passagère, le plus souvent d'ordre économique. Une fois celle-ci satisfaite, il n'y a plus de raison pour que l'idée socialiste ou socialisante se perpétue. Elle peut revenir avec une nouvelle nécessité, mais son existence reste toujours éphémère, liée au contingent et au matériel le plus élémentaire. C'est pourquoi les systèmes politiques surgis de ces mouvements nourrissent sans cesse

des mythes qui peuvent garder en quelque sorte une certaine cohésion entre les masses qui les suivent et la précarité de leurs fondements idéologiques. Et tant qu'il y aura des masses misérables, on rencontrera des mouvements exploitant, sous des noms différents, cet état de choses dépourvu de tout souffle spirituel.

Au contraire, les mouvements nationalistes sont mus par d'autres forces, autrement supérieures et importantes dans la vie des peuples. Il s'agit de la mise en valeur de certaines permanences, dont l'individu ne peut guère se passer sans renoncer à sa propre condition humaine. Et cependant, une confusion terrible s'est créée, au sujet de ces éléments fondamentaux, de conception spiritualiste et non pas matérialiste. Par une propagande habile, les adversaires de l'esprit leur ont donné, comme attributs, justement les contre-parties négatives de ce qui, en réalité, forme l'ossature de leur fond de doctrines. On les en a dépouillé tout simplement parce qu'on sentait que dans ce magma d'éléments supérieurs résidant, non seulement la force et la vérité de ces conceptions, mais aussi les seuls moyens capables de réveiller et d'ébranler les masses. Or, garder pour eux la domination des masses, c'était l'unique chose qui intéressait les mouvements socialistes.

On peut riposter, sans doute, en nous rappelant que ces mouvements socialistes ont toujours eu leurs notions matérialistes encadrées par d'autres concernant les aspirations supérieures de l'homme. Ainsi, les nécessités immédiates et primaires ont été soutenues par des élans nobles de liberté, de justice, d'émancipation, etc. Nous répondons que oui, il y a effectivement, dans cette panoplie, des particularités qui ont enflammé des millions d'individus, qui les ont portés au combat, à la souffrance et parfois à la victoire. Mais, nous constatons deux choses:

— d'abord, ces particularités n'appartiennent pas en propre aux idéologies matérialistes,

— ensuite, ces particularités ont été gardées dans leur pureté tant qu'elles pouvaient électriser les masses dans leur combat contre le capitalisme. Une fois la victoire obtenue, toutes ces notions ont été rejetées comme empêchant la marche socialisante et l'accomplissement des finalités idéologiques du moment.

La liberté, la justice, l'égalité des droits et toute la gamme d'éléments essentiels qui constituent l'arsenal de la propagande marxiste n'ont rien à voir avec le fondement matérialiste et collectivisant du socialisme scientifique. Ces notions ne peuvent être appréciées et sincèrement soutenues que par des mouvements ou des doctrines dans lesquels l'individu est regardé et considéré en tant qu'individu respectable. Ce n'est pas une idéologie faisant fi de l'homme qui pourra lui faire justice, soutenir sa liberté ou comprendre ses droits. C'est ce qu'on devrait faire saisir aux masses abusées.

L'idée nationaliste est, au contraire, une essence, une forme de vie et non pas un moyen de vivre. Elle est une manière franche et directe d'envisager les relations humaines et de collaborer pour le bien de l'humanité. Tandis que l'expression du socialisme international de toutes nuances, est exclusiviste, radicale, ennemie de tout système autre que celui qu'il envisage.

Evitons, cependant, de confondre idée nationaliste et nationalisme avec "conservatisme idéologique" et "politicisme rétrograde". Cette confusion, c'est la direction de choix que tous les adeptes gauchisants des tendances socialistes radicales — marxistes et communistes en tête — voudraient imprimer aux mouvements de droite. Ces formules absurdes (par la facilité de leur emploi comme propagande et par la prise qu'elles ont sur les masses) ont été adoptées aussi par les partis bourgeois dans leurs attaques contre le nationalisme véritable.

Ce paradoxe apparaît dans sa lumière la plus illogique

quand on analyse la duplicité d'attitude de ceux qui condamnent l'idée nationaliste. Selon leur dialectique à sens unique, cette idée n'est nocive que lorsqu'elle appartient comme fondement idéologique aux groupements politiques de droite. Dès qu'elle est adoptée par les marxistes ou les démocrates, elle change instantanément d'essence. Elle devient un élément indispensable pour la conquête du pouvoir ou pour le rapprochement des masses. Elle n'est plus une idée "obscur", "rétrograde", "absurde"; elle se transforme en point de ralliement des "forces conscientes de la nation" pour combattre justement les... nationalistes (!!).

En dépit de toutes ces allégations odieuses, l'idée nationaliste, ainsi que les attributs qui s'y rattachent, appartiennent en propre aux doctrines et aux mouvements politiques de droite, qui les ont adoptés comme essence de leurs principes dirigeants. Si les autres (démocrates, marxistes, communistes) les adoptent aussi, tout en les combattant chez les autres, c'est qu'on reconnaît que dans cette idée de nationalisme réside quelque chose de plus qu'un terme dépassé, caduc, dont on doit se débarrasser pour passer à de nouvelles formes. Consciemment ou inconsciemment, tous ces iconoclastes reconnaissent la valeur d'une idée, qui ne peut être rejetée sans provoquer un bouleversement profond dans la vie des peuples.

Mais ils ne peuvent pas se résigner à ce que les doctrines de droite aient saisi l'importance de l'idée nationaliste et l'aient proclamée élément fondamental d'un système socio-politique, qui par la force des choses, les dépasse. Ils présentent d'ailleurs que tôt ou tard les individus, menés par le bon sens et par cette étincelle spirituelle ancrée dans leur être, rejetteront les formes hybrides d'un internationalisme non viable, car mal conçu, pour revenir assagies aux formes pures d'un nationalisme fier et bienveillant.

Un exemple typique de cette transformation qui se réalise déjà sous nos yeux, c'est le peuple juif. Pendant plus d'un siècle, sous l'influence de Marx et d'une lignée considérable de penseurs révolutionnaires sémites, le peuple juif a milité (dans sa majorité écrasante) pour un internationalisme sans barrières, pour une promiscuité totale des nations, pour un communisme généralisé, dans lequel — lui, en tant que peuple — espérait trouver sa voie d'existence et de domination. Dans ce but, colonialisme, impérialisme, nationalisme, se confondaient dans les dithyrambes des journalistes juifs de tous les pays.

Aujourd'hui, l'Etat d'Israël trouve dans le nationalisme la forme la plus adéquate pour son développement et cherche par tous les moyens de persuasion à inculquer cet esprit à ses sujets. Il est vrai qu'il a du mal à imposer une marche arrière à d'innombrables communautés juives de par le monde, qui restent encore fidèles aux enseignements marxistes et aux positions acquises dans les organisations révolutionnaires. Mais cela est un autre aspect du problème. Ce qui est à retenir c'est que le nationalisme en tant que forme politique et les attributs qui s'y rattachent en tant qu'éléments de doctrine, sont l'essence de la vie des peuples et la seule forme viable à notre époque, en dépit de tout l'avancement des doctrines matérialistes et internationalistes.

D'ailleurs, le nationalisme répond avec plus de sincérité et de conscience aux problèmes qui agitent les masses dépourvues et déconcertées. Comment peut-on croire que des aventuriers de l'internationalisme et une doctrine qui n'a aucune considération pour l'homme, pourront avoir plus de compassion pour les souffrances des masses populaires que ceux qui, par affinité d'origine, de langue et d'éducation, se sentent en communion permanente avec les masses de leur propre nation? Ce n'est pas chez les autres, ni avec les autres, étrangers à la nation et à ses problèmes, que les masses prolétaires trouveront appui et aide pour se réaliser et accéder à une vie décente. C'est à côté de ceux de leur race et de leur langue, qui ressentent et comprennent leurs affres, que ces masses peuvent espérer à un avenir plus digne et dépourvu de misères.

Si la démocratie est le résultat d'une évolution politique et si le marxisme, avec toutes ses annexes, est la conséquence d'un capitalisme exorbitant et égoïste, le nationalisme est la forme éternelle de défense des peuples, chaque fois que des menaces externes ou des confusions internes mettent en danger l'existence de la nation. Dans l'histoire, il a pris des formes variables, selon les circonstances.

Aujourd'hui, avec Charles Maurras, Salazar, José Antonio Primo de Rivera et Cornéliu Codreanu, le nationalisme

BASIL RUTASKOL DE LA KALEONE

Lectie Sud-americana

de Faust BRADESCU

AMERICA de Sud, acest colț de lume pierdut și sub-dezvoltat cum e obiceiul să se spună, e pe cale de a da o lecție usturătoare de demnitate și curaj, supracivilizatei State din lumea veche ce-și îndoaie spinările în fața ofensivei pe toate fronturile a comunismului internațional. Si această lecție e cu atât mai semnificativă cu cât se prezintă sub trei aspecte diferite ce converg toate spre același țel: smulgerea națiunii respective din pericolul pe care-l reprezintă comunismul ca sistem politic, social și economic.

În această confruntare permanentă și decisivă, Brazilia, Chili și Argentina și-au spus cuvântul, fiecare în felul ei și în conformitate cu circumstanțele politice ce-o stăpâneau. Dar toate trei împinse de aceleași sentimente naționaliste și creștine, întru salvarea patriei de sub amenințarea anarhiei roșii. Si-au reușit, deoarece, mai puțin infundate în dedalul considerațiilor supra-politice internaționale și a cazuisticii burgheze, au fost capabile să răspundă cu promptitudine și vigoare atunci când cuțitul le-a ajuns la os.

Tările Americii de Sud, cu populațiile lor sărace, inculte și încă ne stabilite din punct de vedere rasial, constituiau în ochii comunismului internațional aria geografică ideală pentru a realiza o nouă „experiență chineză”. Totuși se preta admirabil: proletariat numeros, guverne înfestate unei burghezii timorâte, un țap ispășitor la îndemână — Statele Unite — în spinarea cui se puteau arunca toate relele și neajunsurile „poporului”.

Astfel, de peste douăzeci de ani, eforturile „revoluției internaționale” s-au concentrat în acest continent ce trebuia să devină (după calculele făcute) o citadelă comunistă, rezervor de oameni și materii prime, punct de sprijin și de atac împotriva Statelor Unite, când va suna asaltul cel mare. De douăzeci de ani atentatele, crimele, guerillas, revoluțiile, se țin lanț, alimentate în oameni și armament venit din toate țările comuniste. Aici și-au făcut stagiul și renumele toți Camillo Torres, Che Guevara și Debray. Pe aici își încearcă norocul politic toți anarhiștii, trotzkiștii și maoiștii, ce cred că lumea așteaptă marea schimbare a societății din și prin atentatele în care au devenit maestri.

Toate Statele acestui continent au avut de suferit de pe urma ofensivei stângiste. Niciunul n'a fost cruțat. Dar toate au reușit să pună stavilă amenințării, chiar dacă atentatele și guerillas continuă încă pe ici pe colea. În trei însă dintre ele, evenimentele au luat proporții cu totul aparte, transformând rezultatele obținute din simple victorii asupra unor turburatori anarhici în necruțătoare decizii populare împotriva sistemului și ideologiei comuniste.

Adevărate plebiscite spontane, atitudinile celor trei națiuni constituiesc un NU categoric oricărei încercări de impunere a unui sistem socialist-comunist, considerat primejdios atât pentru integritatea națională cât și pentru libertatea individului. Importanța acestor rezultate este cu atât mai semnificativă cu cât cei ce s-au pronunțat, respingând comunismul ca sistem de restructurare socio-politică, au fost muncitorii claselor proletare, sindicatelor profesionale, studențimea. Intervenția armatei n'a însemnat decât gestul de înțelepciune al unei forțe disciplinate, pentruca voința reală a națiunii să se impună.

Atât Brazilia de acum zece ani cât și Chili din 1973, se găsesc pe marginea prăpastiei, din cauza aceleiași ideologii marxiste și aceleiași sistem politic arbitrar, anarhic, anti-uman. Or, aceeași mentalitate nu poate provoca decât aceleași consecințe, indiferent de țara în care se manifestă. În speță, abuzurile, desamțul și teroarea, Libertinajul salarilor ridicate fără niciun discernământ, nu putea duce decât la inflația galopantă ce-a caracterizat cele două țări în perioada „fericitei încercări de socialism aplicat”. Chili, ca și Brazilia, a suportat politica socialistă a sistemului, caracterizată prin eliminarea adversarilor, implantarea celulelor comuniste în toate Ministeriile și înmulțirea manifestărilor „spontane” întru revendicarea populară și unanimă a tuturor măsurilor pe care guvernul „comunist-democratic” voia să le introducă. Cât privește munca efectivă în uzini și fabrici, s'a limitat la propaganda marxista obligatorie și constituirea de stocuri de arme pentru înarmarea „militelor populare”.

Si Jango Goulart brazilian, și Salvador Allende chilian, nu erau unul mai puțin legitim decât altul în postul ce dețineau. Fiecare se putea prevala de o „legitimitate”, dar amândoi prinși în cercul dialecticii marxiste, orbi în fața dezastrelor ce pregăteau națiunii lor, s-au desprins din ce

în ce mai mult de aspirațiile poporului. Au vrut să impună acestuia cu forța o ideologie hibridă, în loc să realizeze o transformare a situației cu ajutorul lui. Intenție fatală. O astfel de ruptură nu iartă niciodată, iar un astfel de conducător își pierde bruma de legitimitate ce deține. Reacțiunea ce are loc — reacțiune populară — este mai legitimă decât orice text legal. Nimic n'o poate reține și nici condamna.

E ceeace s'a produs prin intervenția armatei care, atât în Brazilia cât și în Chili, reprezenta aspirația cea mai legitimă și imediată a poporului: restabilirea ordinii. Astfel, cele două regimuri de „experiență socialistă” s-au prăbușit prin intervenția legitimă a armatei, împinsă la aceasta extremă de suferința poporului muncitor și de haosul provocat de incapacitatea celor ce se pretindeau „avangarda celui mai perfect sistem politico-social din lume”. Oricine își poate aduce aminte de situația provocată de aceste două regimuri comuniste, rezultat al faimoasei „perfectiuni”: demagogie salarială, inflație atingând 400 %, lipsa de produse alimentare, confiscări abuzive, autoritarism, arestări, crime politice, miliții populare, etc., adică tot lanțul de abuzuri și prostii ce caracterizează regimurile din țările cu „democrații populare”. Nu e deci de mirare că însuși poporul (care sperase atâtea!) să se revolte și să dorească intervenția armatei, ca un act spontan de apărare a specificului național și a ordinii sociale batjocorite de mercenarii unei ideologii inumane și absurde.

Rezultatele acestor schimbări de direcție se cunosc și nimeni nu le poate contesta. Brazilia e pe cale să devină una din marile puteri internaționale. Deviza „Ordine și Progres” ce-i flutură pe drapel, a prins contur de realitate. În Chili, la fel, după haosul provocat de „experiența Allende”, viața economică și socială își rela cursul normal. Spectrul prăbușirii totale e îndepărtat. Muncitorimea recapătă încredere în viitorul ei și al țării. Ca după un coșmar îngrozitor, poporul chilian și-a regăsit zămbetul și speranța.

Dar cazul Argentinei nu-i mai puțin interesant. La rândul ei, după o lungă perioadă de stagnare și apăsare a naționalismului peronist, și-a reluat drumul ascendent. În aplauzele a milioane de lucrători, studenți și oameni nevoiași, a petcutuit victoria naționalismului asupra coaliției burghezo-comuniste ce a dominat 15 ani soarta țării. O victorie cum nu vor reuși niciodată să aibă cei ce incită masele la revoluție permanentă. Victorie impusă prin 15 ani de fidelitate unor principii ce respectă omul, munca, proprietatea, conștiința și opinile fiecăruia, într'un cuvânt, principiile de demnitate, justiție și patriotism ale naționalismului integral.

Realegerea președintelui Peron nu-i numai omagiul bine venit adus unui om care merita această atenție din partea poporului pe care l-a condus și căruia n'a adus decât mulțumire. Procesul ce a avut loc e mult mai profund și mai semnificativ. În 15 ani de exil, Peron ar fi putut fi dat uitării de masele argentinene. De mult timp, aceste mase, ca multe altele în lume, ar fi putut cădea sub dominația revoluției marxiste. Nimic nu s'a produs. Acest interval de timp, în care haitele comuniste și combinațiile burgheze au avut vreme să-și dea arama pe față, a permis poporului argentinian să facă comparațiile necesare și să-și aleagă destinul. În ochii lui, „fascismul” peronist intruchipează permanent singura cale de justiție și de fericire a maselor populare. Decizia lui, aproape unanimă, este înfrângerea cea mai categorică a pretențiilor comuniste de a reprezenta proletariatul lumii. E adevărat că numai popoarele care au simțit pe pielea lor ororile comuniste, pot avea o atitudine așa de categorică ca cele trei națiuni sud-americane.

Lecția de civism și patriotism dată de aceste State ar trebui să constituie un punct de sprijin și de plecare pentru toate națiunile amenințate de hoardele revoluționare. În mijlocul lășității ce caracterizează presa și guvernele occidentale, atitudinea celor trei națiuni „sub-dezvoltate” apare ca o superbă luare de conștiință și de acceptare de răspundere. Atribute rare în epoca ce trăim. Într'o lume ce se clatină, biciuită de teamă, indoleli și lipsă de încredere în propriul ei viitor, numai suflurile tari, numai cei pătrunși de preceptele morale și etice ale naționalismului curat, mai pot schimba trista soartă ce pregătesc ideologiile marxiste popoarelor nechinuite sau prea pline de mândria „supra-dezvoltării” lor multilaterale.

Nu e exclus ca aceste națiuni sud-americane, menite în gândirea megalomană a celor ce pregătesc revoluția mondială să devină citadela comunismului, să se transforme într-o citadelă a luptei anti-comuniste și a apărării unei lumi ce-l pe cale să-și neghe mistlunea.

Faust BRADESCU

Le prix Nobel et la Paix

par JEAN PHILIPPE MAURRAS

ON, non! Ce n'est pas une erreur! On dit couramment „Le Prix Nobel de la Paix”. Je le sais. Tout le monde le sait. Il n'y a rien de plus beau et de plus noble que ce PRIX qui doit couronner le front serein et pur de celui ou de ceux qui ont tout sacrifié pour que la PAIX règne sur terre. C'est si beau! Et cela sonne si joliment aux oreilles de l'opinion publique internationale qui suit de près les efforts titanesques des géants de la paix... Je ne me rappelle plus si un certain Mahatma Gandhi a eu l'honneur de recevoir ce prix ou s'il n'a pas été considéré digne d'une telle chose! C'est pour cela d'ailleurs que ce prix royal et suédois par dessus le marché (ou l'inverse si cela paraît plus logique) n'est accordé qu'avec circonspection, après des recherches approfondies sur les mérites véritables et incontestables des candidats. On s'efforce d'éviter quelque bêtise impardonnable qui pourrait souiller la toge immaculée de la respectable institution nordique...

Donc, je sais quel est le véritable nom de cette apothéose du pacifisme agissant. Et pourtant, il n'y a pas d'erreur dans le titre. Car, la dernière décision prise à l'unanimité des voix (inaudibles et complaisantes) a révélé deux nouveaux „pacifistes nés”, dont l'oeuvre inoubliable et sous-jacente a transformé l'Extrême Orient en un OISIS de tranquillité et de bien-être. Qui n'en est pas convaincu n'a qu'à aller dans une des 2453 poches communistes qui parsèment le Paradis vietnamien. Il y trouvera la paix (éternelle) en deux temps et trois mouvements.

Il est vrai, qu'il y a beaucoup de malveillants (comme moi) qui rappellent intempestivement que depuis que M. Kissinger a „signé” (paraît-il) la paix avec M. Le Duc Tho, il n'y a pas tellement longtemps, ladite PAIX a provoqué la mort d'une bagatelle d'environ 50.000 personnes. Mais qu'à cela ne tienne! Ce sont des détails qui n'entrent pas dans les calculs électroniques du choix fait à Stockholm. Du moment que MM. Kissinger et Le Duc Tho ont apposé leurs paraphe sur le parchemin d'une déclaration factice et ont fumé la calumet de la paix (toujours ce mot bête!), il n'y a plus de motif de croire que la guerre se poursuit. Ce serait même audacieux! On ne peut pas contredire les décisions d'une assemblée admirable (et admirablement conditionnée) par des faits réels et par les pleurs des survivants. Cela ne se fait pas! C'est une règle élémentaire du savoir-vivre politico-suédois. Staline n'a pas vécu assez longtemps pour recevoir ce prix tant envié (ou il l'a reçu sans qu'on le sache!). En échange, que de couronnés parmi les communistes et les marxistoides depuis la fin de la guerre!...

Mais, revenons à notre grand prix de cette année. Les deux heureux lauréats sont vraiment ceux qui ont le plus contribué pour que la guerre cesse „sous sa forme classique”. Elle était trop visible et encombrante. Il fallait toujours annoncer le nombre des victimes, tandis que dorénavant... ni vu, ni connu. Tout se passe dans l'ombre, sans statistique officielle ni possibilité de réclamer quoi que ce soit. La paix est signée, donc il n'y a pas de guerre, il n'y a que des gens heureux et des sourires... jaunes.

On ne voudrait pas mettre en doute l'honnêteté des critères qui ont décidé les Suédois à accorder un tel prix à M. Kissinger. Mais aussi, en toute honnêteté, on se demande quels sont les mérites de cet homme, simple envoyé spécial des USA pour palabrer dans des conférences vaines, promettre monts et merveilles aux représentants des forces communistes du Nord (considérées officiellement ennemies farouches du monde occidental), montrer ses canines sémites et faire ressentir ses menaces tonitrueuses devant les représentants des forces viet-namienues (considérées officiellement défenseurs farouches du monde occidental). A notre époque, on connaît, dans de pareils rôles, au moins trois ou quatre personnes chaque année. En quoi ceux-ci seraient-ils moins „nobélisants” que M. Kissinger? Ou, alors, il s'agit de critères spéciaux, bien cachés pour ne pas se trouver par la suite à la portée de n'importe quel „envoyé spécial” désireux de décrocher un NOBEL!...

Ne nous emballons pas! Le „prix Nobel de la paix” n'est pas fait pour n'importe qui. Il ne s'agit pas d'être pacifiste déclaré (il y en a tellement!), ni de manifester pour la paix (on en voit, hélas, chaque semaine des cohortes entre la Place de la Nation et la Place de la Bastille), ni surtout d'être convaincu de faire un sacrifice personnel. Ce prix existe dorénavant pour les seuls privilégiés qui ont compris qu'ils doivent militer pour le „pacifisme dans le vent”. Cette expression n'est pas une boutade. C'est une réalité cruelle, révélatrice de l'incohérence nordique. Ce genre de pacifisme est le seul ou le plus prisé par les jaquettes noires de la Fondation Nobel.

Il y a, bien entendu, le problème de la signification de ce pacifisme. Mais cela n'est un problème que pour ceux qui, esprits retardataires, se montrent eux-mêmes incapables de se trouver „dans le vent”. Le pacifisme de bon aloi, par les temps qui courent, est celui qui s'oppose aux efforts désespérés de ceux qui luttent pour entraver l'avance communiste. C'est celui qui applaudit l'annihilation des noyaux patriotes dans les pays d'au-delà du Rideau de Fer, de Bam-bou ou de Paille de Riz tressée. C'est celui qui empêche systématiquement toute action des organisations nationalistes, pour ne pas provoquer „la guerre” mais souscrit fièrement aux massacres provoqués par des guerillas, aux révolutions provoquées par les adeptes du socialisme scientifique ou aux annexions brutales et inqualifiables de quelque „guerre de Six Jours”. En un mot, le pacifisme dans le vent est celui qui donne tort aux défenseurs de la liberté et de la justice, tout en donnant raison à ceux qui s'attaquent à cette liberté et à cette justice. Ce n'est d'ailleurs qu'une question d'interprétation excentrique qui n'a plus rien à voir avec la notion classique du pacifisme.

L'opinion publique a été profondément choquée par la décision de Stockholm qui a accordé ce prix à un simple homme de liaison, ouvertement imposé au Président Nixon par la mafia de la Juiverie internationale, le plus puissant groupe de pression existant au monde. On se demande aussi quelle a pu être la pression de cette même mafia auprès du jury de Stockholm pour que le prix soit décerné à l'un de leurs comparses. Et comme M. Kissinger est désigné pour continuer „sa mission pacifique” (du moins tant que M. Nixon aura le poste qu'il a) il n'est pas exclus qu'il se retire un jour en Israël avec une belle collection de „Prix Nobel” de tous ordres. L'appétit vient en mangeant...

Le prestige de l'Institution NOBEL a commencé son déclin peu de temps après la 2e guerre, lorsqu'on a accordé „Le prix Nobel de littérature” (II) à un politicien anglais parce qu'il avait mis en ordre (en plusieurs volumes) ses rapports politiques et ses notes quotidiennes. Après, la dégringolade s'accéléra sans que les étonnements et les murmures des gens sensés produisent une quelconque réaction. Et on aboutit toujours à un Kissinger, qui doit s'étonner lui-même de la bêtise humaine et de la lâcheté des nordiques des temps modernes.

Le Prix Nobel de la Paix est devenu une véritable farce internationale, farce un peu grinçante pour ceux qui en font l'enjeu et qui doivent supporter les conséquences mortelles des conceptions „pacifistes” de ceux qui jouent avec leur sort. Le cas récent de la fin de la guerre au Viet-Nam n'est qu'une illustration tangible de ce que signifie „PAIX” aux yeux de ceux qui en font tellement cas. On ne se massacre plus avec de gros canons. On s'entretue à la mitrailleuse. C'est déjà un progrès remarquable. On pourrait même arriver à l'égorgement et à l'étrépiement au couteau, ce qui serait la forme idéale de la paix „guerrière”, car cela supprimerait la bruit.

Nous déplorons le prix accordé à M. Kissinger et à M. Le Duc Tho. (Au moins, ce dernier, plus logique et plus digne — bien que communiste — a refusé de se prêter à une sinistre comédie des démo-capitalistes en déconfiture). Mais nous déplorons surtout la nouvelle conception de la paix qui nous annonce pour l'avenir l'avènement d'une foule d'autres Kissinger, tout aussi navrants comme personnages et tout aussi pacifistes que celui qui nous nargue chaque soir sur les ondes de la TL.

Mais, que pouvons-nous faire!... Toutes les décadences — comme celle qui s'accroît à la Fondation Nobel — font leur apparition au „faîte” de la pyramide.

atât de logic ar fi ca lumea să-și dea seama
t cei amenințați și că Israelienii sunt adevă-
tori. Dar logica își cântă agonia atunci când
din străfundul ființei, iar nu din imperiu
a fost de când lumea și azi, în ciuda reali-
tății, joacă în favoarea Israelului.

Dar asta nu-l poate duce departe. Simpatiile provocate sunt ca barca pe valuri, pe când injustițiile comise de el sunt pietre de moară pe care nu le va putea ascunde niciodată. Sîntre'o zi, imboldul nevazut poate împinge simpatia lumii spre alte orizonturi...

SORISOAREA NOUA
DE VORBA CU NOI REFUGIATI
IUBITE CORESPONDENT NECUNOSCU

Natural, noi toți (ca și cei din Tară) am vrea ca "zărul" pentru cei ce trăesc sub regim comunist să se manifesteze și sub o formă oficială. Circumstanțele nu o permit. Dar aceste circumstanțe se pot schimba dela o zi la alta și guvernele occidentale pot deveni apărători ai celor din Răsăritul cotoplit. Deaceea, opinia publică e pregătită continuu, pentru momentul când va veni clipa răfucilor. Să nu se creadă că frații din Tară au fost dați uitării și lămoane de ovre fugiti din Polonia și Rusia, colonizare

Poziția exilului se plasează pe muchea destinului românesc, în obligația de a-l servi cu orice sacrificii. Nicio acțiune a exilului nu poate face rău celor din Tară, deoarece ei înșiși nu înțeleg altfel lupta în care suntem angajați. Tot ce-i suflu și cuget românesc aşteaptă salvarea dela acest mănunchi de volnți ce țin sus făclia patriotismului. Numai intransigența noastră mai constituie o stavilă împotriva nolanului de fără de legi de care-l capabil un regim comunist. În clipa în care acest exil nu și-ar mai îndeplini misiunea de stavilă neclintită, de purtător de curânt al neamului crosit, de răspunător al mișcărilor comise de regimul comunist, nimic n'ar mai sustine moralul militanților de Români încetăsuți. Nu în gestul nostru de încurajare stă "mai rău", ci în gândul celor ce propun liniștea, tăcerea și conformismul. Cel ce are urechi de auzit, să audă.

Cu bine și cu curând.

D. BRAD

Privesc cu ochi treji de insomnie la abjurările în serie provocate de serviciile psihologice de la București. E de neconceput; atâția oameni au batjocorit o libertate pe care n'au meritat-o. De "dincolo" le forțează, cu metode elementare, mâna și buzele să renege unul din puținile bunuri durabile ale acestei lumi: trecutul care le-a clădit ființa.

Cât de simplu e procedeul. Mai întâi stabilirea "greșelii" în doi timpi: 1.º ești vinovat pentru că ai avut cutare opțiune civică politică, 2.º trebuie să simți și să mărturisești public că ești vinovat. Victima este împregnată de sentimentul culpabilității — firește imaginar — până la punctul când aceasta începe să creadă că "nu injustiția lor ci propria sa păcătoșenie e cauza suferințelor sale". Apoi urmează penultima etapă: trădarea de sine „a prietenilor, a camarazilor, fapt care conduce nu numai la un cerc de fier vicios — acum culpa e *reală* — ci și la renunțări suplimentare. Coborirea pantei nu mai poate fi oprită. Nenorocitul iese din mediul în care găsisse echilibru și siguranță morală: organizațiile, grupările, familiile biologice și spirituale — într'un cuvânt toată armatura existenței sale. Declara public sub semnătură: "mă rup de trecut, îl abjur, nu e al meu". Procesul a luat sfârșit. Cortina! Blata zdreanță sufletească rămâne singură, bătută de toate vânturile. Trădându-i pe alții s'a trădat pe sine însuși. În trecut nu mai are niciun sprijin loial, iar în prezent cei care l-au captat îl resping și ei rânjind. "Reabilitarea" a fost doar nadă. E complet izolat și îmbrâncit către ultimul conflict: disoluția psihologică prin frică (cf. J. A. C. Brown, *Techniques of persuasion. From propaganda to brainwashing*, Pelican A 604, pp. 279-280).

Priviți la cazurile cele mai tragice (nu le mai numesc). Au trecut "dincolo" cu arme și bagaje pentru bani sau "onoruri". Azi nu mai sunt nicaieri: nici acolo, nici aici. Au anulat trecutul din care au crescut. Nu mai au rădăcini. Singurul antidot *contra* contagiunii este constanta în *fidelitate, singura tactică* — strângerea rândurilor.

E ceea ce spune atât de limpede și concls ultimul act
hellenistic al vremii noastre, K. P. Kuvafi:

Basileul kyr Manuel Komnenos, într-o posacă zi de septembrie, simți că moartea e aproape. Astrologii (cei plătiți) al curții gângăviră că va mai trăi ani mulți. Și-n timp ce aceștia discutau, el își aminti de datina străveche părăsită și din chiliile monahilor puse să-l aducă vestmintele bisericești, le îmbracă cu bucuria de a căpăta chipul umil de preot ori călugăr.

Ferice de acei ce cred,
și asemeni basileului kyr Manuel își
încheie viața
îmbrăcați smerit doar în credința lor.

Aici e cumpăna apelor și unica alegere. "Cealaltă"? I-a portretizat și pe ei, de mult, divinul Florentin:

Nu le rămâne nici măcar speranța morții
 la viața lor oarbă e atât de josnică
 încât râvnesc la orice alt destin.
 Grația și justiția li disprețuiesc:
 să nu vorbin de ei, privește și treci mai departe.

(Inf. III, 48-51)

Un amic îmi spunea că, în fiecare dimineață, se deștearta îngrozit, cu coșmar anticipat, gândindu-se la ce mișe zilnică îi va aduce poșta ori ziarele.

Azi — 26 iunie 1973 — citeșc sub pana unui om pe ca

I-am respectat pentru marele său talent, pentru discreta rezervă — pe care o credeam pură — niște rânduri demențiale. Când eram student la Paris, sfios și anonim, îl contemplam de departe pe E. M. Cloran, Românul care scria ca Pascal și Valéry. Nu i-am vorbit și nu l-am strâns mâna niciodată. Îți mulțumesc, Doamne, căci cu ce isop ar trebui să mă spăl azi de asemenea spurcare?

Dar iată ce fantasmagoriul povestește feciorul preotului din Rășinari, care se declară și ateu și bogomil, lui François Bondy, ziarist germano-austro-ungaro-helveto-francez:

"Cioran: Sunt omul cel mai inactiv din Paris. Doar o curvă fără mușterii e mai leneșă decât mine.

Bondy: Se spune că ați avut simpatii pentru ea [i. e. Garda de Fier, varianta românească a Fascismului, sic!].

Cioran: Garda de Fier, din care de altfel n'am făcut parte, a fost un fenomen foarte ciudat. Conducătorul ei, Codreanu, era un Slav autentic, mai mult tipul unui haitman ucrainean. Ucișii gardiștilor erau în majoritatea lor Macedoneni dezrădăcinați; de fapt prin ei se exprima mahalaua României. După cum se spune despre cancer că nu este o singură boală, ci un complex de boli, așa era și Garda de Fier — un complex de mișcări și mai degrabă o sectă dementă decât un partid. Se vorbea acolo [în cadrul ei] mai puțin de *Deșteptare națională* decât despre splendoarea morții. Românii sunt în general sceptici, așteaptă puțin de la destin. Așa că Garda era, în general, disprețuită de intelectuali, dar psihologic situația era alta. Există un fel de alienație în acest popor profund fatalist. Iar intelectuali, de care pomeneam și care se plictiseau și decădeau la sate cu diplomele lor, se îndreptau [către ea] în mod natural cu bucurie. Garda de Fier apărea pretutindeni ca doctoria tuturor rezelor, a plictisului ba chiar și a sculumetului".

(François Bondy, *Gespräche mit [...] E. M. Cioran [etc.]* Europaverlag, Wien, München, Zürich, 1972, pp. 110-115).

N'am de gând să apăr aici Mișcarea Legionară — care își are avocații ei calificați — dar istoricul din mine protestează indignat. De 50 de ani pîrueta cea mai facilă și mai remuneratoare constă în a acuza de toate păcatele unul din marile seisme spirituale ale nenorocitului petec de sub cer care rămâne pe veci patria noastră carnală. Vorbesc de asinate politice cel care își ucid periodic președinții; pâlăvrăgesc despre terorism cel care doboară avioane civile și trec prin foc nenorocite sate libaneze de chirpici. Desigur, cât va exista România pe lume nu se va putea vorbi fără pasiune despre Mișcarea Legionară. Acesta este prețul înalt pe care *trebuie* să-l plătească vibrațiile care se situează în epicentrul sufletelor al unui act istoric ce iese din comun. Cine poate scrie azi fad și nepolemic despre frații Gracchi ori despre Cicero și pierderea libertăților republicii romane? Cine poate menționa calm prosopitile lui Octavian? Iar noi, cei cu buze arse de setea dreptății și a libertății de cugetare, putem să nu tremurăm gândindu-ne la rugurile lui Giordano Bruno și Jan Hus, ori la abjurarea împusă lui Galilei?

Audiatur et altera pars — vechi principiu de drept romanu e valabil Mişcarea Legionară, sortită doar să sângere şi să tacă; el se aplică în schimb generos pentru FRELINO şi "partizanii" stângişti de pretutindeni. Premii, note bune şi mai ales cecuri grase primesc doar cei care acoperă de oprobriu naţionalismul românesc. Cunosc foarte puţini istorici cinstiţi care să aibă curajul şi onestitatea intelectuală de a afirma că fenomenul naţionalist din România merită şi el un tratament echitabil de vreme ce vorbim "obiectiv" despre căsăpirea reciprocă a Fulanilor, Hausasilor şi Iboilor.

Il urez lui E. M. Cloran — care pentru mine a trecut în rândul neocamenilor — să fie citat cu toate onorurile în "Scinteia" și la viitorul congres mondial al iudaismului. De altfel jubiłatia *kosher* e pe drum. Dovadă stau această prezentare a troțkistului Bondy (cucui amicul d'lui Ierunca, moștenitorul filosemitului Lovinescu) și lansarea pe piața USA sub semnătura garantă a unei Susan Sontag.

Și la urma urmel, pentru a încununa o convertire sgomoasă, nu văd de ce E. M. Cloran nu s'ar tăia împrejur într-o sinagogă din Paris. Bucăția aceea definitorie se plătește cu aur. În plus, cum e obsedat de accidente... medicale, s'ar pune la adăpost igienic de astfel de neazuri, pe care marele stilist le socotește "literare", demne de metaforă și de numele său.

E. LOZOVAN

pe care europeanul, deprins cu alte uzuri politice, n'o înțelege și n'o apreciază.

Pentru el, douăzeci de indivizi, plimbându-se în fața unei Ambasade, cu câteva pancarte protestatare și într-o tăcere de mormânt, nu-i decât un "cîrc" ridicol și inutil. Dacă nu s'au strâns cel puțin 2000 de oameni cu slogane de-o schiopă, cu megafone urlătoare și ceadrați de grupuri înarmate cu băte, lanțuri de biciclete și căști pe cap, dacă acest puhoi nu dă peste cap cinci-șase baraje de poliție și nu pune foc la o duzină de mașini, CUM să înțeleagă "opinia publică" că era vorba de ceva "foarte serios"! Chiar dacă a doua zi, numai zările comuniste amintesc "importantul protest de masă", ce-a lăsat rece și opinia publică și guvernul.

În America, lucrurile stau altfel, iar felul Americanilor de a judeca atitudinea însului în mijlocul societății, ar trebui să fie o lecție permanentă pentru toți cei ce fac caz de justiție, înțelegere și compasiune, fără însă a depăși limitele expresiei verbale. Nu-l vorba, bine-țles, nici aici, nici în America, de a îmbrățișa toate cauzele, toate părerile, toate alurele ce se pot întrupa într-o manifestare de acest gen. S'ar cădea dintr-o exagerare într'alta. Aici intervine însă forța de discernământ a fiecăruia și respectul uman care trebuie acordat celui ce — deși mic, singur, neputincios, desconsiderat — îndrăznește să-și apere un drept sau să-și afirme o opinie, în ciuda circumstanțelor sau adversităților care-l domină și-l zdrobesc. De-acea, în USA, opinia publică se poate solidariza cu gestul protestatar al unui mic grup de refugiați de dincolo de Cortină și rămâne indiferentă în fața unei manifestări șgomtoase, organizată de cercurile stângiste cu ajutorul a 10.000 de "protestatari profesioniști".

Ilustrarea cea mai semnificativă a acestei realități americane, ne-a fost dat să o vedem în lunile August-Septembrie 1973, când s'au produs la New York două evenimente excepționale, deși diametral opuse. Aproape în același timp a avut loc prăbușirea regimului Allende în Chili și greva foamei a românului Virgil Popescu în fața ONU-ului. S'ar putea crede sau spune că n'au nicio legătură, că-s două probleme cu totul diferite și că orice apropiere vrea să forțeze nota. Și totuși destinul le-a apropiat aceste două evenimente sub a formă cu totul neobișnuită.

Pe trottoar, în fața imensei clădiri a ONU-ului, un om singur și-a întins corpul firav pe o pătură. Lângă el, o pancartă explica trecătorilor decizia lui fermă de a se lăsa să moară de foame acolo, în văzul tuturor Națiunilor Unite, ca protest împotriva tiraniei comuniste din România și-a lipsei de umanitate a guvernului dela București. Virgil POPESCU, refugiat politic în USA, ceruse guvernului comunist român să permită ieșirea din țară a soției. De luni de zile, un refuz categoric, sub motiv că soția lui nu voia să părăsească țara. Pentru Virgil Popescu, omul singur și disperat, nu mai rămânea decât recursul suprem: sacrificarea propriei vieți, pentru a șgdui sufletele împietrite ale celor dela București sau a termina odată pentru totdeauna cu această agonie.

Tăcut și senin și-a început calvarul, sub vigilența supraveghere a altor refugiați români, pentru a nu cădea victima vreunui atentat. O zi, două, șapte, zece, trec încet și aspru pentru Românii întins în fața clădirii în care se discută zilnic "drepturile omului", "respectul persoanei umane" și alte "supreme libertăți", frumos aliniate în convenții și tratate solemne...

E adevărat că tragedia lui Virgil Popescu, imagine expresivă a tragediei neamului sub cisma comunistă, n'avea greutatea cerută pentru a impresiona simandicasele figuri ale reprezentanților Națiunilor Unite. Mai ales că printre ei se găsea și reprezentantul RSR pe care ar fi fost "inuman" ca cineva să-l pună în situația de a exposta teroarea și lipsa de umanitate a guvernului dela București.

În schimb însă, opinia publică americană nu s'a lăsat impresionată de indiferența acestor demni reprezentanți ai principiilor umanitare și nici de faptul că Românul în întins pe rogojina lui protestatară era un om singur. Ochii ei, acest trup iatovit, acest suflet gata de jertfă, reprezenta simbolul unei speranțe și gestul ultim al unei demnități încălcată. Mii de oameni liberi au venit să aducă

omagiul lor tăcut acestui necunoscut ce punea în balanța morții cei 30 de ani ai tinereții lui.

Ziarele cele mai mari ale Americii, posturile de Televiziune și Radio, Senatul american, tot ce poate fi mai reprezentativ în această parte a lumii, s'a pus în mișcare pentru a susține cauza dreaptă a celui fugit de sub teroarea comunistă. Imaginea suferinței lui a răscolit sufletul a milioane de Americani, în cele 20 de zile cât a durat agonia. Peste tot s'a vorbit de tirania comunistă din țară, de minciuna și amenințarea permanentă care sunt armele de predilecție ale comunismului, de lipsa de milă și înțelegere umană a lui Ceaușescu, de duplicitatea ce caracterizează politica internațională a regimurilor comuniste.

Câteva zile înainte de a fi ridicat în comă și dus inconștient la spital, Virgil Popescu a ținut să spună un ultim cuvânt. Extragem din această scrisoare în pragul morții, câteva paragrafe:

"În clipa în care scriu aceste rânduri sunt conștient de faptul că s'ar putea să mai am puțin de trăit... Am numai 30 de ani și mă aflu numai de un an în America, aș putea spune că pentru mine viața deabia acum începe. Dar lată că nu-i așa. Am început să-mi număr zilele pe care le mai am de trăit, iar pe cele care au trecut le numerotez pe un cartonaș pe care-l agăț în fiecare zi de panciază ce cuprinde pe ea, povestea mea...

... Iar pentru voi romani, ce-ati fost aici la locul grevei si cărora guvernul comunist va continua să vă distruge familiile și căsniile, să vă uida pe cei dragi, am un singur cuvânt: LUPTATI! Moartea mea va fi argumentul cel mai real ce vă putea demonstra bestialitatea guvernului comunist dela Bucuresti...

... Si'n clipa in care voi muri, ROMANI SA SPUNETI SINCER: VIRGIL POPESCU A FOST UCIS! St' spuneți tuturor sfârșitul meu. Să știe lumea că am fost victima regulilor comuniste și a celui care se vrea mare călău în R. S. R."

Da fericiro, Virgil Popescu n'a murit. Fus sub ingrijirea doctorului roman Marin e pe cale de recuperare. Speram insa ca solidaritatea umana provocata de suferinta indurata sa-l aduca si satisfactia unei luptii bine meritate.

Dar numai la câteva zile dupa terminarea acestui protest tăcut, regimul comunist din Chili s'a prăbușit sub greutatea propriei neputințe și incapacități. Pentruca rezultatul nefast al acestui guvernări comuniste de doi ani s'a nu se transforme într-o adevărată tragedie națională, armata a fost obligată să intervină. Urmările sunt cunoscute, cu toate îndrăsnelle impertinente ale stângiștilor din lumea întreagă.

La New York, în fața aceleiași clădiri a ONU-ului, mai multe sute de membri ai organizațiilor filo, crypto sau pro-comuniste, toți adepți convinși ai experienței Allende și dornici de a introduce în USA viața prosperă ce a caracterizat cei doi ani de experiență chiliană (sic), s'au aglutinat pentru o manifestație de protest contra militarilor "fasciști".

Incadrati de o parte de haltele organizatiilor "Black Power" (Forța Neagră), iar de cealaltă parte de grupurile organizatiilor "Hippy Power", acești bieți terorizați de stânga și-au deslășuit vacarmul cunoscutelor lor slogane. Într-o hărmălaie de nedescris, sute de protestatari înconștienți, și-au exprimat OPINIA sub privirea blazată a polițiștilor și surășul disprețurilor al trecătorilor. Până la urmă, obosiți de atâta uriet, s'au risipit ca prin farmec, conșinși că și-au făcut datoria și c'au înspăimântat opinia publică americană prin hărmălaia lor.

În această perspectivă apocaliptică se înscrie toată lupta și tot viitorul neamurilor. Numai prin credință, curaj și forță de sacrificiu pot fi înfrânte nemerniciile celor ce preamăresc numărul și brutalitatea în profida oricărui adevăr, dreptate sau respect uman.

Cele două cazuri, petrecute în văzul aceluiași opinii publice, au provocat reacțiuni cu totul diferite celor sperate. Multimes mercenară și așa văzută deaprobată, omul gata de sacrificiu, susținut, încurajat. Dece oare? Pentru că, în primul caz, se umfla dușmanoasă hărmălaia destrăbălată a unei mase compacte de indivizi înregimentați și condiționați să urle sloganele momentului, ceea ce rănea capacitatea de discernământ a opiniei publice. Pe când, în al doilea caz, omul singur, în agonia morții, aducea ofrandă propriei lui jertfă. Și ce poate fi mai impresionant și mai de respect decât gestul insului ce nu-și preocupă viața intru atingerea unui scop măreț!

Atitudinea lui Virgil Popescu să ne fie învățăminte și
indemn de luptă.

Serafim BRATOCEA

Cinci ani mai târziu această emisiune a fost supratipărită cu textul: XXV ANI DELA MOARTE 1938-1963. cu ocazia comemorării unui sfert de veac dela asasinarea lui în pădurea Tâncăbești.

Cu acest prilej a fost imprimat și un carton de prezentare cu textele reproduse alături în limba spaniolă.

IN MEMORIAM
DE
CORNELIO ZELEA CODREANU
EN OCASION DEL XXV ANIVERSARIO
DE SU ASESINATO
30 DE NOVIEMBRE
1938-1963

MADRID

30 de noviembre de 1938

¡Annuncer de neblia! ¡Alba triste de final de otoño. llena de nubes presagios!

Al volver de una visita oficial a Francia e Inglaterra, el rey Carol II se detuvo el 29 de noviembre de 1938, en la frontera rumano-húngara, para esperar a que el Gobierno presidido por Armand Calinescu ratificara los acuerdos financieros concertados con Londres y París.

En el amanecer del 30 de noviembre, en el bosque de Tâncăbești, al norte de Bucaresti, se ratificaron dichos acuerdos, y, como contrapartida, fue convocada la muerte, que se llevó las vidas de catorce auténticos patriotas rumanos, apagados bajo la presión de los dedos de catorce verdugos pagados para cometer el horrible crimen.

No hubo temblor en las victimas, ni bajo el frío, ni bajo el peso del hierro que las encadenaba.

Hubo, si, tacañosos de tener en el alma de los Judas que llevaron a cabo el terrible asesinato. Los catorce cadáveres fueron a parar al fondo de una fosa llena de ácido sulfúrico, sobre la que cayeron toneladas de cemento. Después, silencio. Sólo con el tiempo habrían de descubrirse las huellas del infame fratricidio.

Han pasado desde entonces cinco lustros. Veinticinco años de atroz expiación del pecado cometido, y tolerado. El mundo vacila. El país ha sido mutilado. El pueblo rumano, humillado, marginado, traicionado y abandonado, ha caído en las garras del anti-Cristo.

El crimen del bosque de Tâncăbești se ha pagado con olas de sangres y montañas de sufrimiento. Y es que bajo la lástima de cemento de Jilava no solamente se precipitó el cuerpo inanimado de Codreanu, sino también la conciencia nacional de un pueblo entero, despertada por el torio rapa de conducirlos hacia el grandioso destino reservado a los rumanos en la Europa Oriental.

Un rey perverso, unos políticos venales y la impasibilidad de los hombres de responsabilidad de entonces frenaron brutalmente el cumplimiento de este gran destino.

Y ahora deberán esforzarse muchas generaciones, en perfecta unión, para construir la Rumania que ellos derribaron.

El pueblo rumano lo sabe, y el hoy día soporta con abnegación la opresión comunista es porque Codreanu supo prepararlos para estos tiempos, los más difíciles de nuestra milenaria historia.

Además, este sufrido pueblo sabe que llegará un día en que, de las cenizas nacionales—como un ave Fénix—, renacerá una Rumania libre y resplandeciente, como un sol en el firmamento europeo.

¡Corneliu Codreanu está y estará siempre con nosotros!

"Crima din pădurea Tâncăbești a fost plătită cu valuri de sânge și munți de suferință. Si asta, pentru că sub lespezea de ciment dela Jilava, nu a fost prăvălil numai corpul neinsuflețit al lui Corneliu Zelea Codreanu, ci și conștiința națională a întregului popor român, deșteptată de singurul capabil să-l conducă spre marele destin hărăzit Românilor în Europa Orientală.

Un Rege pervers, niște politicieni venali și indiferența oamenilor de răspundere, din acea vreme, au frânat brutal împlinirea acestui grandios destin.

Acuma, multe generații vor trebui să-și unească eforturile în perfecta unitate, pentru a reconstrui România pe care înalțașii lor au dără mat-o.

Codreanu este și va fi totdeauna cu noi."

(Urmează în nr. 18.)

Frescă de Justa Sorici
Români: Vă chiamă Tara.

Schwindeleien einer antideutsch handelnden Journalistin

M Winter dieses Jahres erschien in Garmisch-Partenkirchen zu einem Besuch bei dem Unterzeichneten eine ihm unbekannte Journalistin. Sie stellte sich unter dem Namen Polkehn vor, behauptete eine in Ostpreussen geborene Mutter zu haben und heuchelte, ein sachliches Interesse für die Gedichte des von ihr Aufgesuchten zu empfinden. Einige Monate später veröffentlichte sie in der Ostberliner kommunistischen "Wochenpost" eine Reihe von Hetzaufsätzen.

Diese wandten sich gegen die ostdeutschen Landsmannschaften, dabei besonders die Landmannschaft Schlesiens, ferner kollektiv gegen die Angehörigen ostdeutscher Adels- und Grossgrundbesitzerfamilien sowie in diesem Zusammenhang vor allem gegen die Familie der Freiherrn von Richthofen, die Eltern des Verfassers des vorliegenden Hinweises und gegen den Unterzeichneten selbst.

Margot Pfannstiel, so heisst sie nach der Angabe in der "Wochenpost", war also zu feige, in Garmisch-Partenkirchen zu sagen, wer sie wirklich ist und wie sie denkt. Vielleicht fühlte sie sich auch einer offenen Diskussion nicht gewachsen. Nachträglich verwendete sie eine verzerrte Darstellung des Verlaufs ihres Besuches, um dem Aufgesuchten gehässig wirklichsferm als einen hochnäsigen Fatzken darzustellen, der seit seiner Jugend immer die Arbeiterschaft verachtet habe.

Ihre Darstellung ist eine scheinselbstischer überzeugt klingende, im Grunde aber ungewöhnlich primitive Sammlung von als solche leicht unwiderlegbar aufzuweisenden Fälschungen, Lügen und Verzerrungen. Es finden sich darunter auch solche mit angeblichen, in Wahrheit keineswegs von ihm stammenden Zitaten aus Veröffentlichungen Richthofens, in deren Benutzung Margot Pfannstiel krassen Fälschungen aufgesessen ist. Gleichartige konnten dem polnischen Breslauer Journalisten Bartosz schon 1961 im SCHLESIER unwiderlegbar nachgewiesen werden. M. Pfannstiel stellt auch alle möglichen Falschbehauptungen über die Zugehörigkeit und Verhaltensweise Richthofens in verschiedenen Organisationen der Hitler- und Nachkriegszeit auf, um die betreffenden Lügen zu gehässigen Verleumdungen zu verwenden.

Ferner behauptet sie u. a., Mertschütz, der Heimatort des Unterzeichneten, sei durch die Heimatvertreibung der Deutschen von einer Herrschaft der Familie von Richthofen angehöriger harter Ausbeuter befreit worden. Ebenso unsinnig ist ihre Versicherung, das heutige polnische Staatsgut gehöre den Arbeitern. Da M. Pfannstiel bedenkenlos andere Menschen für wessensartlich so unsachlich hält, wie sie selber ist, behauptet sie wahrheitswidrig, der Unterzeichnete wirke nicht für Freiheit und Menschlichkeit, sondern wolle nur seine Güter in Schlesiens zurückbekommen. Bekanntlich hat er aber dort weder ein Gut noch mehrere besessen!

Ein ebenso wahrheitsfern böswartiges Urteil fällt sie über seine Eltern. In Wirklichkeit war aber deren warmherzige, im besten Sinne dieser Worte christlich-soziale Haltung bei allen sachlichen Menschen, die mit ihnen zu tun hatten, allgemein anerkannt. Daher stellt noch in unserer Zeit

einer der jetzt in Mertschütz lebenden Polen von Zeit zu Zeit Blumen neben den Grabstein des Vaters des Unterzeichneten. Er begründete das einer als Zeugin unbedingt zuverlässigen Mertschützlerin, die ihren Heimatort besuchte, wie folgt:

"Ich weiss, wie anständig dieser Baron immer seine Arbeiter behandelte, auch die polnischen, von polnischen Landsleuten, die das selber erlebt haben". Zur Bergung der Ernte nahmen bekanntlich damals Polen ganz freiwillig Arbeit in Ostdeutschland an, da ihnen das vorteilhafter erschien, als nur in Polen zu arbeiten. Für Frau Pfannstiel aber wurden sie als Sklaven für Deutschland gekauft!

Obwohl der Unterzeichnete international anerkannt und dokumentarisch bewiesen in der Hitlerzeit seine Freiheit und sein Leben im offenen Auftreten gegen böse Taten deutscher Schuldiger aufs Spiel setzte, beliebt Margot Pfannstiel ihn als besonders himmelhörigen Böswicht jener Zeiten zu schildern und zu behaupten, dass er als solcher auch am Raub von Museumschätzen im deutsch besetzten sowjetischen Staatsgebiet beteiligt gewesen sei, nachweisbar lauter niederträchtige Lügen. Schon 1936 verbot die Gestapo Richthofen die weitere Leitung des Berufsverbandes deutscher Vor- und Frühgeschichtsforscher, weil er sich für politisch bzw. wegen ihrer Abstammung verfolgte bzw. bedrohte Wissenschaftler eingesetzt hatte.

1936 begann gegen ihn auf Veranlassung Alfred Rosenbergs ein staatliches Disziplinarverfahren mit dem Ziel der Amtsentsetzung, und 1938 drohte ihm Himmeler in einem persönlich unterzeichneten Schreiben mit der Einweisung in ein Konzentrationslager. Dennoch wandte sich Richthofen als Reserveoffizier während des Krieges nicht nur gegen die antideutschen, sondern genauso entschieden gegen den ihm bekannt gewordenen Teil deutscher Massenverbrechen, u. a. gegen Himmeler. Es ist international anerkannt und dokumentarisch bewiesen, dass er es damals nur dem Schutz durch erbliebende militärische Vorgesetzte verdankte, weder seine Freiheit noch sein Leben zu verlieren. Aber für Margot Pfannstiel war, ist und bleibt er ein Böswicht.

Im SCHLESIER ist nicht genug Raum dafür zur Verfügung, um ihre Lügeisen, Fälschungen und Siefeldarstellungen im einzelnen zu widerlegen, doch stehen dafür zwei schon vom Unterzeichneten verfasste ausführlichere Tatsachenberichte gegen ihre Hetzberichte zu anderweitigem Abdruck bzw. zum vervielfältigten Versand zur Verfügung. M. Pfannstiel behauptet, ihre Mutter stamme aus Mertschütz und heisse Haubitz. Einen Teil ihrer Schwindeleimittlungen hat sie angeblich von ihrer Mutter. Sollte dem wirklich so sein, würde die trübe Angelegenheit dadurch um keinen Deut besser.

Was M. Pfannstiel gegen die ostdeutschen Landsmannschaften vorbringt, ist der alte Hut der Hetzschwindeleien gegen die sog. Revanchisten, die aber in Wirklichkeit nie Revanche, d. h. Rache begehrten, sondern für eine echte Völkerverfreundschaft sind, bei der die Verewigung der Folgen schwersten Unrechtes sowie die Missachtung des Völkerrrechtes und der Menschenrechte keinen Platz finden dürfen.

Belko FRHR. VON RICHTHOFFEN

ECOURI

GLUMA VALVULA LIBERTATII

Când peste sufletul unui neam și-a întins umbra apăsătoare neliniștei, desgustul sau deseperarea, individul își caută un derivativ în revoltă, în interiorizare sau în haz. E o problemă de temperament și circumstanțe. Fiecare încearcă să dea un sens prezentului, acuzând, isbind sau ridiculizând forțele care provoacă haosul și asuprirea. Sunt, în definitiv, singurele căi prin care își mai poate echilibra spiritul și înfrunta destinul, deoarece omul nu-l

făcut să suporte la infinit o stare degradantă și umilitoare oricât i s'ar spune că-i vorba de o fatalitate istorică sau de o evoluție dialectică.

Fără îndoială, există o gradăție în această scară de manifestări împotriva tiraniei politice, a oprețitelor economice și sociale, a robotizării profesionale sau a standardizării producțiilor intelectuale. Dar dacă situația nu îngăduie răsvrătirea față de, nici acuzarea directă, nici măcar opinia mai mult sau mai puțin camuflată, omul recurge la ultimul argument

ce-i mai poate da o minimă satisfacție: ironia și ridiculizarea celor pe care-i consideră nedrept de respect și cauze directe ale situației ce-i apasă. Si-atunci, înflorose glumele, spusa dela om la om, goptite la ureche ca un mister plin de adevăruri.

Aceste glume bicelesc regimul, guvernul, persoanele care-l servesc, mentalitatea obtuă a altoputernicilor zilei, prostia, defectele, greselile celor ce defn puterea sau se cred stăpanii Pării, tot și toate sunt trecute prin tărbaea acidă a spiritului popular, ce

ECOURI

ştie să pună accentul pe aspectul cel mai vulnerabil. Dela epigramă la anecdotă şi dela ghicitoare la zicală, toate formele de transmisiune orală contribuiesc la stabilirea unei tradiţii originale a evenimentului istoric. În duhul auto-ironiei "să faci haz de necaz", aezii moderni al neamului românesc îşi desleagă baerile imaginaţiei, descriind sub o forma glumească tot ceea ce le este oprit să spună sau să afirme altfel.

Tăsnite spontan din masa poporului, deci autentice şi exprimând fidel starea de spirit ce domneşte, aceste glume crează diversivitatea necesară, ce vine să aline, prin râsul ce provoacă, amărăciunea şi umilinţa ce constituiesc starea naturală a neamului sub dominaţia feroce şi fără sens a comuniştilor. Mai mult chiar, prin varietatea şi continua lor reînnoire, ele stabilesc un fel de echilibru spiritual ce menţine vie speranţa unei schimbări în timp. Astfel, gluma, hazul svârşit în circuitul existenţei celor din ţară, devin o supapă a libertăţii, chiar a eliberării mult aşteptate. Deaceia, toate aceste mici "hazuri", ce circulă prin ţară şi ne ajung şi nouă prin ţări streine, nu le putem privi ca pe nişte simple "cimilituri glume", menite să ne sprijine un zămbet în colţul buzei. Ele ascund toată drama neamului şi tot efortul subconştient al unei româneşti pentru a nu se lăsa zdrobită de aparenţele vremilor şi de cruzimea sistemului. Ele ascund o stare de spirit, un crâmpel din ciocotirea sta-tornică a poporului împotriva nedreptăţilor ce-l copleşesc. Glumele ce biciuiesc stările din ţară sunt semnificative atât prin conţinutul lor hazliu cât şi prin ceea ce exprimă ca protest al celor ce nu se pot manifesta în alt mod.

Dam în continuare câteva din hazurile ce circula în acest moment în România:

"În piaţa Obor, s'a ridicat o enormă statuie, reprezentând un aspect tragic al revoluţiei din 1907: Doi ţărani, isto-viţi de foame, cu mâinile legate, stau căzuţi în genunchi cu faţa la pământ. Un altul, tot atât de precăjit, dar în picioare, stă cu mâna stângă ridicată în sus, iar cu dreapta în direcţia celor doi dela picioarele sale.

"S'a ridicat imediat problema interpretării, la care răspunsul n'a întârziat să fie pus în actualitate: "Staţi, fraţilor! — strigă cel cu mâna ridicată. Nu va grăbiţi! Piaţa e goală. Nu vă faceţi iluzii! Cu regimul ce ne conduce, ca aştia de jos veţi ajunge!"

* * *

"La o expoziţie a partidelor comuniste din lume, s'a expus întreaga galerie de figuri ale gânditorilor şi conducătorilor marxişti. Fiecare portret purta numele celebrului personaj fără nicio altă însemnare. Numai în faţa portretelor lui Lenin, Stalin şi Ceauşescu erau marcate în litere mari şi strălucitoare iniţialele B. T.

"Fiecare comunist ce trecea prin faţa acestor portrete, se inclina profund înainte de a-şi continua drumul. Un ne-comunist occidental, intrigat de această înclinare respectuoasă, s'a adresat ghidului ce-l însoţea. Acesta, curtenitor, l-a dus în faţa portretelor cu pricina şi inclinându-se la rândul-l, l-a explicat: Lenin - balsol tiran! Stalin - tiran! Ceauşescu - balsol turist!"

* * *

"La sfârşitul călătoriei lui Ceauşescu în America, Nixon i-a făcut cadou un metru de ştofă şi spre surprinderea lui nea Nicu, a dat dispoziţie să i se lucreze imediat un costum. În câteva ore costumul a fost gata. Încântat de acest fenomen, nea Nicu l-a rugat pe Nixon să-i mai dea un metru de ştofă pentru a-l croi în ţară. Ajuns la Bucureşti, îşi cheamă croitorul particular şi-i cere să-i facă un costum la fel cu cel american.

"Croitorul măsoara ştofa, se tot socoteşte cum s'o scoată la capăt, dar în cele din urmă îl spune că nu-l posibil să-i împlinească dorinţa.

— Cum se poate! — strigă Ceauşescu. În America am văzut cu ochii

mei cum dintr'un metru mi-a ieşit un costum!

— Se poate — răspunde croitorul. Acolo erai cel mai mic, dar aici sunteţi cel mai mare,"

* * *

Astfel de anecdote — hazlii, dramatice sau turburătoare — circă peste tot în România, umplând sufletul oamenilor de o satisfacţie nestăpânită. E una din puţinele bucurii ce le mai descreţeşte fruntea din când în când. Dealtfel, în crearea şi colportarea lor stă ascuns un întreg proces de răsvărire launtrică şi de neacceptare a situaţiei create de regimul comunist. E o formă de revoltă şi o afirmare de libertate, pe care guvernul dela Bucureşti, cu toţi sbirul lui, nu le pot controla şi nici interzice.

Odată, se va face un studiu al acestor manifestări, când răul ce macină ţara va fi numai o amintire urâtă. Strânse în ordine, studiate, analizate, vor constitui o probă în plus a desgustului general faţă de regimul comunist de azi. Si se va constata, mai ales, că răsvăţirea launtrică şi dorinţa de exprimare liberă s'au manifestat în toate straturile sociale, dela ţărâname la intelectuali şi dela muncitorime la studenţi, ca o izbucnire a întregului neam.

Aceste glume, făcute pe socoteala regimului şi-a celor ce-l servesc, au fost şi rămân valvula de siguranţă a spiritului de libertate pentru ca neamul să nu se abandoneze desnădejdei şi fatalităţii.

Ilarie GLUMETU

REDACȚIONALE

VIGNETE POSTALE ROMANIA LIBERA

Colecția completă de 183 timbre și colite filatelice, ale celor 56 de emisiuni imprimare, pot fi cerute la Redacția Revistei.

Prețul global — redus special — 75 \$ USA.

Pot fi cerute și separat, pe teme filatelice:

Tema EUROPA	35 \$ USA
Tema CRACIUN	25 \$ USA
Comemorative	15 \$ USA

Cererea și costul în money order, sau cec, pe numele Traian Popescu, pot fi trimise la

Apartado de Correos Nr. 9283. Madrid - España

Sau: Calle Villanueva, 43, 4.º dcha. Madrid-1 - España.

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE
ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

APARE LUNAR

SUB INGRJIREA UNUI COMITET
DE REDACȚIE

★

Redacția și Administrația:

Calle Villanueva, 43 - Telef. 276 46 40
MADRID (Espana)

Correspondența:

Apartado 9.283 - MADRID (Espana)

★

Abonamente:

Anual	20 \$ USA
De susținere	40 \$ USA
Expedierea Avion plus ...	5 \$ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărașu (dela Titu Malorescu-Lucian Blaga), 230 pags.	4 \$ USA
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu	5 \$ USA
DACIA, de V. Părvan	3 \$ USA
ISTORIA PARTIDELOR NATIONAL-TARANIST SI NATIONAL TARANIST, de Pamfil Seicaru. Vol. I și II	10 \$ USA
ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga ...	6 \$ USA
KARL MARX: INSEMNAARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Seicaru	6 \$ USA
STEFAN CEL MARE, DOMN AL MOLDOVEI, de Prof. Alex Boldur ...	6 \$ USA
ISTORIA DACIEI SI CONTINUITATEA DACO-ROMANA, de General Platon Chirnoaga	6 \$ USA
CONSTRUCTII PE NISIP, de Pamfil Seicaru	2 \$ USA